

EL PUNT

DIARI INDEPENDENT, CATALÀ, COMARCAL I DEMOCRÀTIC

El Punt expressa únicament la seva opinió en els editorials. Els articles firmats exposen l'opinió dels seus autors, que El Punt no fa seva necessàriament.

Edicions Periòdiques
de les Comarques, S.A.
© 22 10 10

President

Joan Bosch i Roura

Consell d'Administració

Jordi Bosch, David Marca, Joan Ribas, Esteve Vilanova

Consell Editorial

Narcís-Jordi Aragó, Carles Barba, Joan Bosch, Assumpció Cantalozella, Josep M. Casas, Raimunda Coll, Josep Colledemont, Joan Domènech, Francesc Ferrer, Andreu Otero, Modest Prats, Antoni Puigverd, Joan Ribas, Francesc Ten, Joan Torres, Josep Vall, Esteve Vilanova

Gerent

Jordi Bosch i Roura

Director Editorial

Joan Vall i Clara

Director

Emili Gisbert i Negrell

Redactors en Cap

Joan Ventura, Angel Madrà

Àrees

Jordi Camps (Esports), Jordi Grau (Presència i Economia), Jordi Molins (Disseny), Joan Poyano (Baix Empordà), Miquel Riera (Cultura-Espectacles), Xevi Sala (Alt Empordà), Enric Serra (Opinió), Tura Soler (Punt Divers)

Seccions

Pere Drou (Llengua), Jaume Esparraguera (Infografia), Salvador Garcia (Girona), Narcís Genis (Catalunya), Manel Lladó (Fotografia), Josep Martinoy (Espanya-Món), Toni Muñoz (Aunts), Pep Riera (Edició), Carme Torns (Documentació), Xevi Xirgo (Punt i Seguit)

Publicitat

Toni Corominas (Agències), Marcel Blanes (Agències Girona), Rosa Maria Navarro (Institucions), Baldri Bramon (Gironès i Pla de l'Estany), Xevi Esteve (Selva i Maresme), Jordi Cantó (Garrotxa, Ripollès i Cerdanya), Gemma Bosch (Alt Empordà), Cristina Taulats (Baix Empordà)

Gestió

Anna M. Ribas (Administració), Lluís Cama (Serveis), Jaume Batchelli (Producció), Rotimpres 40 05 95 (Impressió), Distributions Vilarroya SA i Dipública SL (Distribució)

Dipòsit legal: GI-535-78. Difusió controlada

La mort de Guillem Agulló

Avi a la tarda, a València, se celebra una manifestació per la mort de Guillem Agulló, un noi de divuit anys que va ser assassinat la matinada del diumenge 11 d'abril a Montanejos (Alt Millars) per elements d'un grup ultradretà. Agulló, fill d'un dirigent de la Unitat del Poble Valencià, pertanyia a un grup nacionalista i antiracista, era militant independentista de Maulets, membre dels Amics de Vicent Andrés Estellés i *skinhead* roig.

Les forces de seguretat i els seus responsables polítics es van afanyar a despolititzar la mort d'Agulló, amb arguments similars als que utilitzen

membres del mateix grup quan apareixen amb els rostres tapats a la televisió: Agulló era un *skinhead*, d'esquerres, però era un *skinhead*, i, per tant, era lògic que es barallés amb els cap rapats nazis.

L'excusa pot servir per als agressors, perquè d'aquesta manera eludeixen part de la seva responsabilitat. Però no serveix ni per a les forces de seguretat ni per a les autoritats. Les forces de l'ordre públic al País Valencià són ineficaces per contenir l'avenç de les bandes feixistes, i la seva habitual *sordesa* a les denúncies de joves i immigrants que han estat agredits ha estat ara la causa de la mort de Guillem Agulló. Si les auto-

ritats no reconeixen la política darra-frases com «Viva Franco» o «Arriba España», pronunciades pels agressors quan fugien, és perquè fer-ho seria reconèixer la seva negligència.

La mort de Guillem Agulló no va ser un fet aïllat i fortuït. Va ser un pas més en l'escalada de violència que comporta el feixisme. Deixar impunes les agressions als sectors més desprotegits o marginats fetes per grups d'ultradreta ha estat l'origen de la mort del jove. Deixar sense càstig la seva mort només pot comportar més desgràcies en el futur, desgràcies la responsabilitat de les quals ni les forces de seguretat ni els polítics que les manen no podran tornar a defugir.

La solució continua sent molt lluny

Sigui quin sigui el resultat de la votació de l'Assemblea parlamentària de l'autoproclamada República Sèrbia de Bòsnia sobre el pla de pau Vance-Owen, la situació als Balcans no experimentarà cap gir radical. És evident que si els serbis accepten les condicions de les Nacions Unides per pacificar Bòsnia es pot ser més optimista, i si, en canvi, els líders rebels les rebutgen, ens hau-

rem de preparar per una intervenció militar aliada.

Els EUA ja tenen seleccionats els objectius i només falta repartir-se les tasques militars amb els seus aliats de l'OTAN. Aquests preparatius no han passat inadvertits pels serbis. Si a Pale, doncs, no s'aprova el pla s'haurà d'intervenir, però si s'aprova, també. Els aliats hauran de destinar un mínim de 70.000 homes —membres

de cossos d'elit dels diferents exèrcits— per separar serbis de musulmans i de croats, i deixar-los a Bòsnia durant un llarg període de temps —alguns calculen que fins després del 2000—. Els estats europeus no tenen tanta tropa per realitzar aquesta missió i els Estats Units estan disposats a posar-hi els homes però no els diners. La solució, encara que s'arribi a un acord, continua sent molt lluny.

ELECTORES CRUI

Els textos tramesos a aquesta secció no han d'excedir de 20 ratlles mecanografiades. L'autor els podrà signar amb inicials o pseudònim si ho sol·licita, però l'original ha de venir signat i és imprescindible que hi figurin el domicili, el telèfon i el número de DNI o passaport del seu autor. El Punt es reserva el dret de publicar les comunicacions trameses i el dret de resumir-les quan ho consideri oportú.

L'institut Els Tres Turons, d'Arenys de Mar

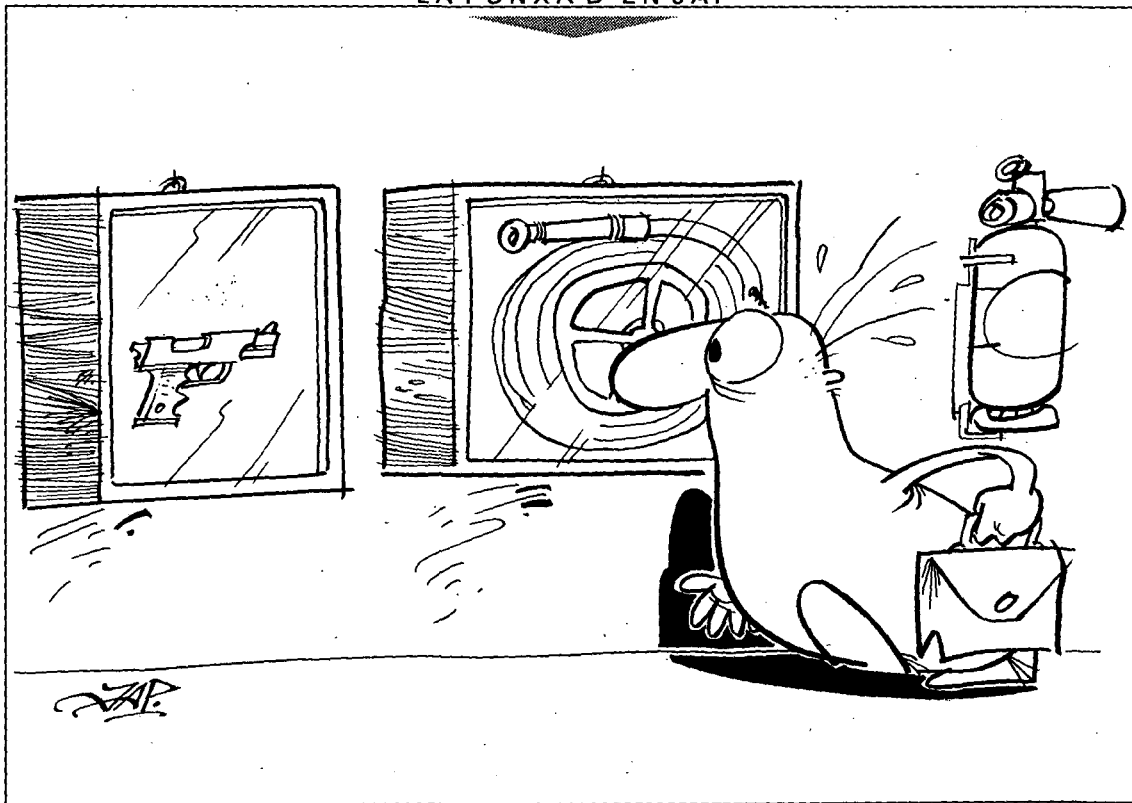
■ Volem denunciar l'estratègia seguida al nostre centre pel Departament d'Ensenyament. L'Institut Els Tres Turons, d'Arenys de Mar, el curs 1991-92 va acollir alumnes (16-18) que ja havien iniciat la Reforma en d'altres centres per imposició de l'administració. Així i tot, en el centre es continuava impartint el BUP i el COU.

L'administració, a través del Sr. Emili Pons, ens proposà de començar la Reforma (14-16) el curs 1993-94, amb el compromís de respectar la voluntat majoritària del claustre, una vegada consultat. El claustre, majoritàriament, s'hi declarà contrari, per la precipitació, per la manca d'infraestructures, per la necessitat de mantenir una oferta pública de batxillerat a la zona i pel trencament que suposa dels plans d'estudi.

Posteriorment, la Sra. Mercè Tarradellas, delegada territorial de Barcelona, tot just estrenada en aquest càrrec, ha decidit imposar unilateralment la Reforma (14-16) al centre pel curs 1993-94, provocant, primerament, un clima de confusió en la població en plena època de pre-matrícula i, en segon lloc, la divisió del claustre i altres col·lectius.

Atesa aquesta situació, volem manifestar el nostre rebuig al mètode emprat en aquest cas —el qual ens recorda altres temps— per iniciar un projecte tan important com és l'aplicació de la Reforma. Tot i això, els ensenyants del centre no estem en contra de la Reforma de l'Ensenyament Secundari, però sí de la

LA PUNXA D'EN JAP

seva implantació improvisada perquè considera que s'altera la qualitat de l'Ensenyament. / 28 SIGNATURES (Arenys de Mar).

El Firal dels Burros, de Figueres

■ En arribar Santa Creu, uns més que altres recorden aquelles fires de bestiar al Firal dels Burros. Les coses han canviat, i han canviat tant que, suposant que es volgués fer una fira, ja no ens queda ni el firal. Segurament que amb la llei a la mà, un alcalde d'altres temps va vendre bona part d'aquell solar a una entitat bancària. Un alcalde d'ara hi ha edificat la seu de la Policia Municipal. La llei és dura, però és llei.

Jo em pregunto: on és l'esperit de capital de comarca a Figueres? Els hortolans estan a la intempèrie; l'Escorxador Municipal, tancat, i on és el solar que moralment era de la pagesia de la comarca? Quins interessos han mogut a fer

desaparèixer una cosa tan tradicional i tan nostra?

I els senyors que componen el Consell Comarcal, què hi diuen? Amb quina dignitat inauguraran la nova seu de la Policia Municipal el Dia de la Comarca? És que el comerç de Figueres no ha rebut uns beneficis prou grans d'una comarca eminentment agrícola i ramadera? Senyor alcalde, per què ens tracteu així?

Els fets són consumats, no hi ha res a fer. Personalment, em queda la tranquil·litat de consciència que en una assemblea vaig proposar de fer del Firal una petita llotja de contractació amb oficines per a tots els assumptes agraris de la comarca, en una paraula: la Casa Pairal de la Pagesia. Em contestaren que per aquests projectes havia d'anar a Amèrica; però, per la inversió feta, aquí ja és Amèrica.

Dels burros se n'ha parlat molt. El meu pare deia que hi havia burros amb lletres i sense lletres;

altres diuen que mentre hi hagi burros els savis iran a cavall. I el popular Maurici Duran diu que ell ha vist burros amb diploma.

Amb molta tristesa, m'acomio del Firal dels Burros i, amb molta indignació, d'aquells que hi han anat a cavall.

Hi han posat la policia, / amb aquests s'hi ha d'estar bé, / són els cobradors d'impostos / que l'alcalde té al carrer. / El capital i la burocràcia / al firal s'han dat les mans, / s'han rigut de la democràcia / i dels drets dels ciutadans. / LLUÍS GASULL i BATLLE (Figueres).

Ni pidolaires ni borinots, sinó tot el contrari

■ Benvolguda Carme Renedo i Puig: l'altre dia vas engegar la cavalleria sobre el col·lectiu minusvàlid de Girona, que es veu que trobes massa tou, i per això prèviament vas embolcallar amb una mica de tendresa les peülles

dels teus arguments, cosa que se t'agraeix. Bé, ens recomanaves que reflexionéssim una mica, i vet aquí que ho he fet, i això és el que n'ha rajat:

1. El primer problema i el més important dels minusvàlids no són pas les barreres arquitectòniques, em sembla, sinó un altre, que concerneix la seva psicologia personal, que en podríem dir d'autoacceptació i que demana temps: n'hi ha que amb tota la vida no en fan prou.

2. No és el mateix un minusvàlid que una persona de mobilitat reduïda. No tots els minusvàlids tenen dificultats per pujar escales, ni totes les persones de mobilitat reduïda són minusvàlids.

3. De persones de mobilitat reduïda —un col·lectiu molt més ampli que el de persones discapacitades (Mifas té 1.100 afiliats)—, molta gent en té a la família, temporalment (dones embarassades, mares amb cotxet de nen, accidentats amb braços o cames fracturades, etc.) o permanentment (familiars malalts, avis...) I bé: on són les seves protestes?

4. Cada vegada que hi ha hagut un debat televisiu amb participació de minusvàlids, els moderadors s'han vist negres per contenir el devessall de mala llet continguda que aquest col·lectiu ha manifestat. És aquest el llenguatge que «ens escau»?

5. No es tracta de «demandar» res ni que ningú ens hagi de «concedir» graciosament res tampoc. Estem parlant de persones i de drets com a persona. El dret és una qüestió de civilització, i les persones civilitzades dialoguen, «enraonen».

6. Els arquitectes fallen (encara), però no són pas els únics: què hi ha de l'administració, del sistema sanitari, de l'entorn públic i no públic...? (són «públics» els cinemes, els bars, els restaurants, les botigues, les esglésies, etc?)

7. Què passa amb les necessitats dels muts, dels sords, dels cecs? Què fa la poderosa ONCE pels minusvàlids (no només pels «seus»)? I què s'ha de dir dels minusvàlids que en són de naixement, i que per tant no han cotitzat (Continua a la plana següent)